

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIS

Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »
Los suscriptors del interior reben
las obras del folletí encuader-
nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

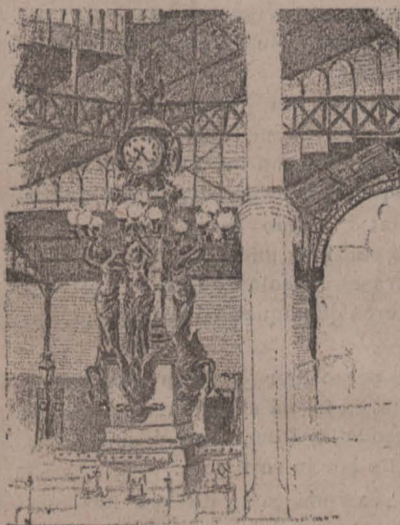
REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó á la escala

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent. . . . 10 cts:
» extraordinari. . . 15 »
Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

Próximament se fixará lo número en que 's publicará lo poema *La Terrayre*, premiat en lo XIII Concurs, composició original de don Francisco Bonet Carrasco. Se publicará ab dibuixos inspirats en lo mateix poema.

BARCELONA MONUMENTAL

Apunte del Born

TEATRO CATALÁ

LA FESTA DELS MANYANS. — Comedia en un acte y tres quadros, en prosa, original de dos Mestres Manyans. Estrenada la nit del 1.er del corrent en lo teatro Novetats.

Es una obreta apropiada pera 'l dia en que 's ficsá lo seu estreno, diada de Sant Eloy patró dels manyans. La intenció dels autors de presentar un quadro de costums barceloninas, desenvolhat entre gent d' ofici, ha sigut fidelment trasportat á l' escena. Te sabor y sols falta per fersen obra de repertori, s' hagués amenisat ab més xistes y salvar algunas inesperiencias que denotan la falta de práctica en lo mohiment escénich.

S' aplaudi y celebraren algunas situacions. Referent al nom dels autors, sols poguerem adquirir que son apellido es *Tomasino*.

x.

CATALUNYA PINTOESCA

Carrer de Badalona

Del primer pas al abím

—Oh! Aqueixa dona m'atrau, me domina...; si... si!.. ella serà meva. La rodejaré de comoditats, ofegaré ab l'abundancia l'escassés en que viu y cedirá, cedirá al meu amor, perquè ella s'ensenyorit del meu cor, y la vull possehir costi lo que costi.

Aixís exclamaba D. Llorens enrahonant sol, com qui formu'a un pensament en veu alta.

Desde 'l brancal de la porta del seu magatzém del carrer de Basea, l'acaudalat comerciant de cotons passava llarga estona cada dematí fixa la mirada al balcó del tercer pis del devant, humil habitació hont vivia la Sra. Ramona, dona d'uns trenta anys, viuda en primeras nupcias d'un honrat mestre fuster, y de cual matrimoni habían quedat un noy y una noya.

La situació de la Sra. Ramona, era apurada. Criada per los seus pares ab mimo excessiu, sense ofici ni art pera guanyarse la vida en dias de desgracia, habían fet d'ella una senyoreta sense diners; y apocada per naturalesa, fácil es compendrer que lo dia en que lo seu marit faltés, per precisió debia venir á embolcallarla la miseria més espantosa.

Las economías que com á fruyt llegítim del treball había avansat lo marit y lo producte de la venda del establimentet, feyan miracles de durada á las mans de la viuda, pero com val més saberne guanyar que no pas possehir la virtut d'estalviar, lo capitalet va anar agotantse y cap esperansa rellunía en lo negre horitzó del esdevenidor.

Arreconada ab los seus dos infants en un piset del carrer de Basea, allí la va conèixer D. Llorens; y ella había observat la miraba alguna vegada desde l'entrada del magatzém, saludantla al poch temps cuan de casualitat la veyá al surtir ó retornar ella á casa.

Un dematí, poch després de llevada y arreglada com si estés apunt de surtir, estaba propet del balcó triant roba blanca. Cuan va tenirne un farsell arreglat, va tancarne la porta balconera y besant als seus fills, tot dihentles que prompte tornaria, ab pas incert se dirigi al carrer.

D. Llorens, la va veurer passar; duya lo cap baix y 'ls ulls enrogits per lo plor.

Al notarho, y observar lo farsell qu' estrenyia ab má tremolosa, la va seguir.

Ella no veyá res, caminaba casi sens'esma.

Pujá l'escala d'una casa hont hi había instalada una caixa d'empenyos, y á poca estona tornaba al carrer sense la roba, pero tan trista, que feya condol.

D. Llorens seguí de nou los seus passos y á poca estona s'hi feu trobadís, la saludá y posántselhi al costat, van trabar conversa.

Sense protesta aceptá ella la companyia del rich comerciant y escoltava sa veu meliflua no donantsen compte, del mateix modo que cuan un está embaltit, ou lo zum-zum d'un mosquit volejar alrededor del rostre.

Se trobava en un estat d'ánimo escepcional y alguna que altre vegada ab paraulas mitj ofegadas per suspirs, contestaba á las frases consoladoras de D. Llorens, frases fillas del viu interés que aquella dona li inspiraba en aquells moments.

Al donar los primers passos per lo carrer de Basea, van deturarse. S'apretaren lá má ab afecte, y ell digué ab veu baixa:—En persona é interessos, disposi sens reparo, desde avuy vetllo per la seva sort.

La Sra. Ramona, s'extremí tota, un viu foch va recorrer tots los seus nervis y res va respondrer. Capbaixa y ab pas segat caminá carrer endins envers casa seva, mentres lo qui acababa de declararse son protector la miraba desapareixer entre las revoltas del estret carrer, anantsen luego per lo de la Princesa amunt, y

entrant en los jardins del Parch, se sentá febrós y pensatiu en un banch, passanthi llarga estona.

Allí, ab tota la serenitat de que 'es capás un home cuan obra per obcecio d' amor, reflexioná que ell era prou rich pera proporcionar lo beneŕtar á n' aquella dona, sens que per aixó faltés res á la familia propia, y un cop penetrat de tal veritat, va semblarli que podía satisfacer la nova exigencia del seu cor ab tranquilat de conciencia.

Ella, la Sra. Ramona, al arribar al seu piset, pensá molt ab la oferta de D. Llorens y com més la recordaba més negra á sa vista anaba presentantse l'horitzó que limitaba lo camí del ben obrar. Viuda y libre de las sevas accions, á ningú perjudicaba y á ningú n' habia de donar compte.

En tal disposició d' ánimo un y altre, y empesos á prosseguir avant en virtut de la moral particular ab qu' ells mateixos procuraban justificar la falsetat de sos actes futurs, arrivá lo dia de la segona entrevista.

Era una tarde casi entrada de fosch, cuan vensudas per D. Llorens las penúltimas dificultats oposadas per l' honor de la Sra. Ramona, (que dit sia apart, va batres en retirada desde 'l comens de la campanya) s' aturaba un cotxe de lloguer al peu de l' escala hont ella vivia y pujanthi nostra heroína, lo cotxer empenia per lo carrer de l' Argentería, arribant ab pas rápit á la Ronda. Al esser devant del Portal Nou, afavorit per la fosca que allí regna, lo cotxe va deturarse y als pochs minuts, obrint ell mateix la portella, hi pujá don Llorens.

Lo cotxer posá lo vehicul en mohiment seguint lo de las Rondas á pas pausat. Arribats al monument de Colón, s' obrí la portelleta del carruatje, D. Llorens va baixar y torná á tancarla sens deturarse lo cotxe.

Tot estaba tractat, ella viuria en una cómoda habitació del carrer del Dou, amoblada al seu gust, y las criaturas serian posadas á tota pensió en un colegi d' úpa.

Mentres tant anaba rodant lo cotxe. Se coneixia que no habia arribat al punt final de la consigna.

Sentne á la plassa de Santa Maria, va deturarse. Lo *simon* dret ab la gorra á la má al peu del estrep, ajudá á baixar á la dama que anava vestida de negre y ab vel tirat.

Acostumat á tals escenas, lo cotxer deixá dibuixar en sos llavis una maliciosa rialleta, y tot dihentli ab tó guassó:—Bon profit, senyora,—pujá al pescant, fustigá l' animal y va desapareixer per lo carrer de Sombrerers.

Lo primer pas estaba ja donat.

A l' esposa y fills de D. Llorens, res aparentment faltaba, donchs que aquest cubria ab excés los gastos de la casa.....

Los fills de la Sra. Ramona, estaban bé, puig que en lo pensionat hont eran, rebian instrucció y aliment.....

L' amor nou, feya resplandir de goig las faccions de D. Llorens.....

La malicia refinada que voltava á la Sra. Ramona, despertava en los seus sentits la sensualitat que latent habia dominat en lo fons del seu cor ants de donar lo primer pas.....

Tot marxaba bé.....

No obstant, s' anava formant la nuvolada que més tart habia d' aflilar lo llamp en sas entranyas.

S' acumulaban fets, que sens aparent importancia en son comens, constituhirian á no tardar l' argument d' un drama ab solució espantosa.

(Acabará.)

J. BRÚ.

Marineresca

... ❧ ...

Com fragata empavessada
de admiradors rodejada
sempre va;
en poch menos de vint mesos
ha tingut quatre promesos
No 'n te cap.
¡Y diuen molts que la Elena
es pescadora de mena!
Van errats.

JOSEPH CORTILS Y VIETA.

SERVEY DE HORA

SANT ANDREU DE PALOMAR.—Durant los dias de la festa major, en la Unió Republicana, se representá ab molt ajust la hermosa tragedia «Las esposallas de la morta» y la celebrada gatada «Las píldoras de Holloway».

En lo Centre de Contribuyents, en los dos dias en que 's doná funció, se representaren ab bon desempenyo «La malvasia de Sitjes», Lo Mas perdut y «Tal hi va que no s' ho creu».—R.

SANS.—En la Societat Olivo, últimament se doná una representació del celebrat drama «Lo contramestre», distingintshi las principals parts de la companyia. També s' hi ha representat l' important drama «Joan Blancas».

Diumenje passat, en la Familiar Obrera, se doná una representació del divertit quadret «Un bateig á cops de puny».

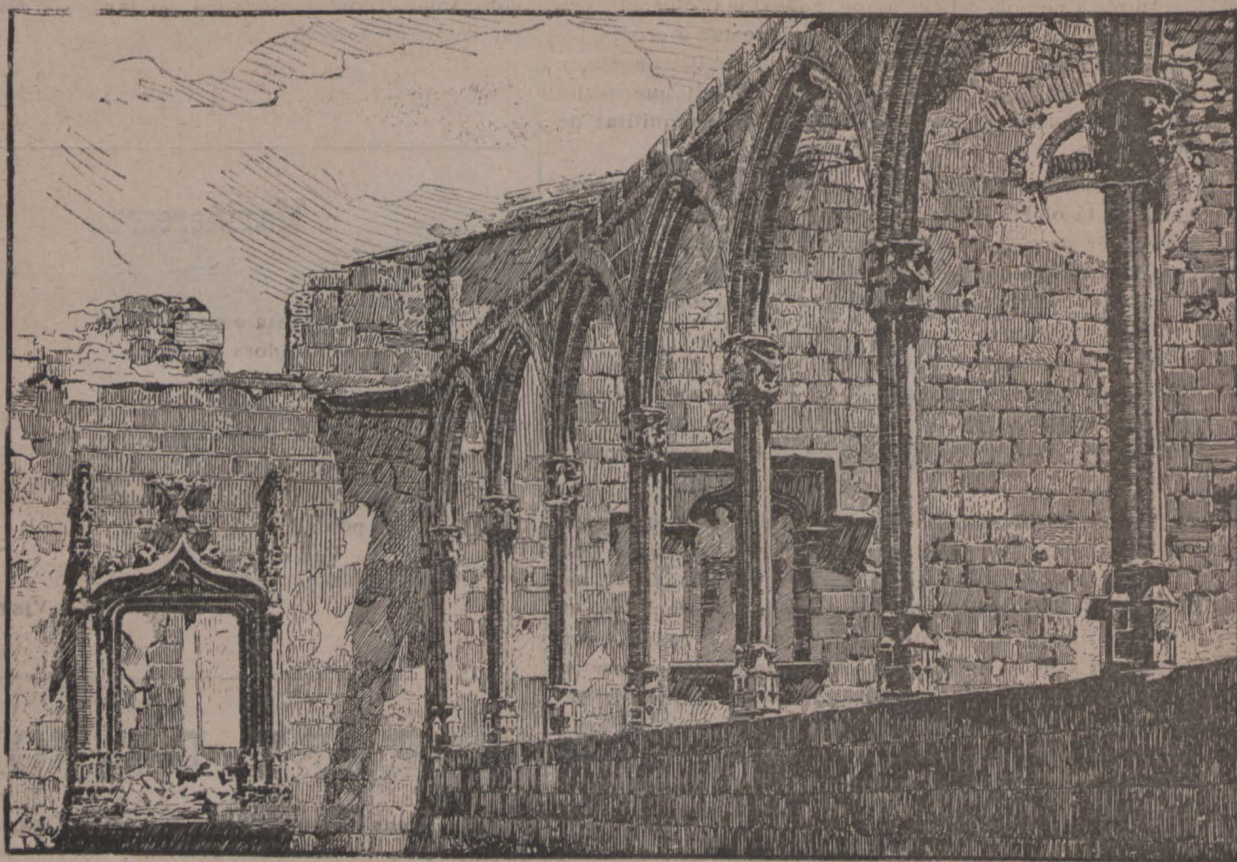
BADALONA.—Lo dissapte últim, en lo Teatro Badalonés, se representaren las obras «En Pólvora» y «Cura de moro».

La execució del drama va ser regular, distingintshi 'ls senyors Verdú, Sitjá y Sens. La de la pessa va anar be, en general.—P.

SANT FELIU DE GUIXOLS.—Diumenje passat, en lo teatre Goula, se doná una representació del drama de Guimerá «En Pólvora», en quin desempenyo sobressurtiren la Sra. Juani y los Srs Graells, Casals y Aroias en sos respectius papers de Toneta, Marcó, Francesch y Toni, essent aplaudits per lo numerós públich que omplia 'l teatre y tenint de presentarse los actors en escena acabada la representació.

Com á fi de festa se posá en escena la pessa «La Cartilaginotalgia», quin desempenyo fou bastant regular.—B. Ll.

CATALUNYA PINTORESCA

Claustre de Bell-lloch

Siluetas Barceloninas

TRINXERAIRE

Es una de las més curiosas. Conmou y repugna ahora.

Pocas vegadas se presenta en claror de dia. Sembla l'óiv de la Rambla; se l'hi veu de una á tres de la nit, caminant de un cantó á l'altre, buscant per terra, y acompanyat de dos ó tres companys més, de molt distint aspecte y sols semblants per la estrafalaria indumentaria que 'ls dintingeix de tothom.

May se l'veu venir, vos lo trobareu aprop sense saber per hont ha comparegut.

Un tros de drap negrot que 'n algun temps siguié camisa, unas calsas que no recordan sa forma primitiva lligadas al cos ab un cordill, ab uns estreps no produhits per refregament, si no com fets á tall d'estisora y per los que s'entreveu la pell negrosa; una pessa de cos quina llargada de manegas tapa sas mans; descals ó ab un resto de cosa que algun temps siguié calsat, y si en lo seu cap no destacan uns cabells negres grollers y anusats, es que 'l tapa un gorrot semblant á gorra de cuartel per lo rodona, pero, ensenya que no siguié la primitiva forma, un descusit que ocupa la tercera part del vora viu, denotant que 'n algun temps hi hagué estacada una visera.

En altre temps se 'ls digué pillets de platxa, perque acostumaban, y ara també encare, á anar á buscar abrich al contravent que ofereixen las barcas.

Avuy tothom lo designa ab lo nom de *trinxeraire*. Uns diuen que 'l derivat bé de *tronxo* y que se 'ls anomena aixís com á classificació d'escombreria de la humana societat. Altres ho citan com á derivat de la veu de táctica militar, *trinxera*, aplicable á ells per la forma especial que tenen de fer tots á la sorra, per ajeurer-hi y quedar com qui diu *atrinxerats*.

A las nits de molt fret es quan més destaca aquesta silueta; per alguna cosa alguns li diuen l'embaixador del hivern. Sembla que desafii la ingrata estació, pero no es aixís, que son aspecte arraulit, arronsat, mans á las butxacas ó sota aixellas, demostren lo contrari.

Quan se cansan de recullir *burillas*, sa cassa predilecte, ó furgar portas á veurer si algú se l'ha descuidat oberta, alashoras fan com los pardals, buscan arraserarse del gelat vent, y á sota voltas del Liceo, Plassa Real, ó al cancell d'alguna entrada, s'asseuen ben acoblats, tres, quatre ó cinch, formant tant embolicada pila que no es possible treurer l'entrellat de quin d'ells son las corresponents camas ó brassos qu'entertolligats se veuen.

Quan la nit es de pluja y 'l *trinxeraire* té deu cén-tims ja pot anar á dormir á aixepluch. En una especie de quadra dels endins d'una tabernota; allí apilats, ofereixen un quadro realista de primera pera 'ls aficionats á l'escola.

Fins ells prefereixen, quan lo temps los ho permet

anarsen al Port. Allà, arrambats a una estiba de taulons. Aquella es sa millor casa, allí estan en família. Al despertar, la gorra del un ha passat a ésser propietat del altre i s'usen ofensa de cap classe.

En aquelles horas es quan bromejan més, ab jochs que denotan lo refinament de sos gustos. Un dels més predilectes, es enganxar una candeleta encesa al nas del que veuen que dorm de cara enlayre, y enganxada, esperan que la victima se desperti per la sensació que a la peül farà sentir lo cremallot quan acabi, si avans no l'escalda alguna gota de cera relliscosa.

També entre altres entramaliaduras, tenen la de lligar a dos colegas ben be l'un a l'altre, o a un qu'estigui ben adormit, agafarlo, y sense sentir, durlo a un lloch com més perillós millor, aprop de mar, al caire d'un punt elevat, la cuestió es donarli un mal despertar.

No se 'l confongui ab lo venedor de diaris. Lo *trinxeiraire* si alguna vegada 'n ven, es en tot cas, en època d' algun aconteiximent, y especialment de *Ultimas horas*. Ja 'n vendria, pero 'l flendit, lo canut y las chapas, no li permeten disposar may de cap céntim.

Donchs de que viu?

A l' hora del ranxo, vagin a n' algun quartel, per exemple als nous, allí al radera, al carrer de Córcega y 'l veuran cruspintse lo que li han posat en un tap de flambraera qu' ell s' ha dut.

Y a que 's dedica?

A recullir puntas de cigarro, a rampinyar mocadors, poms d' escala, trossos de canyeria y tot quant a ca 'l drapaire n' hi donguin cinch centims per amunt.

Que no se 'n cuida ningú?

Be ho semblat ..

Donchs lo *trinxeiraire* es un futur criminal, es com si diguessim, carn de presiri?... Aixó. Aixó.

J. XIMENO PLANAS.

DE HEINE

Veusaquí mon darrer somni:

Anava mudat, cofoy,
com si anés a un ball de bodas,
ab lo cap plé d' il·lusions.

Vá compareixer la núvia
(im' aymada era!) a mon enfront...
tot fentli una reverencia.

—¿Doncas la núvia sou vos,
(vareig dirli) Aixis senyora,
vos felicito de cor,
desitjantvos llarga vida:
vostre humil servidor soch.—

Fingint aixis, me morfa.
¡Com m' ofegaba aquell tòl!
Los ulls d' ella, tot mirantme,
varen convertirse en fonts...
¡Tantas eran, ay, sas llágrimas!
Fins que tot d' una, de cop,
desaparegué, va fondrer's
en onadas de amarch plor.

¡Oh, Dolors, ulls d' m' aymia!
Sants estels de mon amor,
que de nit, de dia sempre,
mentint m' haveu tornat folli...
quan ploréu, vos haig de creure
venentme, enganyantme y tot.

J. BARBANY.

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—La companyia Maria A. Tubau segueix oferint notable varietat en sas funcions. Ultimament s' ha donat alguna representació del celebrat drama de Sardou, «Termidor», quin desempenyo ha sigut bo.

Per avuy s' anuncia l' estreno de «Las patas de mosca», obra també deguda al eminent autor francès.

ROMEA.—Se preparan algunas novetats ab l' estreno de obras catalanas; se citan entre ellas, «Tocats de l' ala», en un acte, de Riera y Bertrán; «La bojeria», en tres actes, de Got y Anguera; «La ratera d' en Flauta», de Soler, y «Lo Nuvi», de Feliu y Codina.

Dijous de la setmana passada se doná una representació de la preciosa comedia «Lo grà de mesch», una de las millors obras del modern teatre catalá.

Lo desempenyo d' aquesta representació sigué bastant regular, destacant notablement don Iscle Soler, creant perfectament lo tipo de diputat y 'l senyor Goula lo de alcalde de Sasgayolas. Los demés personatges, tots ells, bellas concepcions, tingueren bons intérpretes. Durant los entreactes lo públich *Llitta* se feya llenguas de la hermosa obra, contrastant ab certa desatenció ab que la concurrencia d' aquella nit escoltá l' obra. ¡Cuestió de paladars!

TIVOLI.—L' espectacle «Las mil y una noches», ha portat molta concurrencia a n' aquest popular teatro com també deurá durnhi la represa de la sarsuela «De la terra al sol, anunciada per posarse en escena próximament.

NOVETATS.—S' han continuat representant ab molt aplauso l' hermós drama de Guimerá «María Rosa» y l' animat quadro «La pescateria».

També s' ha donat alguna representació del antich drama «D. Juan de Serrallonga», pero ab lo mal gust de qu' entre l' exemplar catalá y 'l castellá, s' ha escullit aquest últim, que, com es sapigut, ontre nosaltres resulta exòtic sentir parlar en aquest idioma als populars personatges catalans qu' en aquell argument intervenen.

ELDORADO.—Dimars, com ja anunciarem, se doná la 200ª representació de «La Verbena de la Paloma», posantse tres obras més del mateix autor. Ricardo de la Vega es un dels autors castellans que ab sas obras més acceptació ha obtingut en aquesta ciutat.

LABRUGUERA.

D' actualitat

Certa nit varen trobarse
dos amichs per un carré
y després de saludarse
l' un a l' altre aixis digué:
—¿Ahont anavas tan cremat,
casibé no 't coneixia?—
—Noy, estich entussiasmat;
he vist *La Pescateria*.—
—¿La *Pescateria*? es raro,
¿en aques'a hora, Friedrich?
—No hi posis, pas cap reparo,
creume que 's cert lo que 't dich.
Mira, ¿veus aquest lletrero?

—Que vols dir.

—Qu' el miris bé,
 y sabrás si só embustero.
 ó ets tu que no hi entens ré.
 «Teatro de Novetats,
 avuy *La Pescateria...*»

—Sempre tens cops amagats,
 Ja, ja, ja, creu, no sabia
 que existís una obra aixís.

—Vaja, adeu, conservat bó...
 Y 'ls dos se van despedí,
 fentse de riure un pèixó

ERRAT.

NOVAS

Ab lo folletí d' avuy acaba la publicació del popular quadre «La Pescateria.»

En lo número vinent comensará la celebrada comedia «La Casamentera», original del conegut autor don Conrat Roure, quina obra ha sigut també estrenada aquest any y ab molt éxit en lo teatro Romea.

—Próximament en lo teatro Novetats s' estrenará lo quadre impresionista «¡Lladres...!», original de Ignasi Iglesias

—Dissapte passat en lo teatro Tivoli, se presentá un individuo italiá que, pretenent imitar los treballs de son compatriota Frégoli, se guanyá un escándol fenomenal y una ben justificada patent de burro.

La vritat es que la imitació no arrivá ni á repugnant escarni y sí á un descaro sens precedent.

Ni veu, ni art, ni enginy, ni lleugeresa, y... ¡volguent interpretar alguna de las genials creacions Frégoli! Lo públich lo deixá fer, fins al final, en que li sapigué demostrar, que no sempre la gloria es pels desvergonyits.

—Aquesta setmana lo Saló Parés s' ha vist molt concorregut per un públich ansiós d' extasiarse en la contemplació de la ben pensada exposició de obras del malograt pintor Vayreda.

60 son las telas allí reunidas, cada una d' ellas viva manifestació del privilegiat talent del artista, entre las que 's contemplan bellas concepcions, com las tituladas «Las primeras calsas», «Arro Moreu», «L' enterro del gos», «Lo remat», «Primavera», «Camps de fajol» y «Racansa».

La idea d' aquesta exposició mereix en lo que valgui nostra entusiasta felicitació.

—Divendres passat, posant en escena obra castellana, se celebrá lo benefici del primer actor del Teatre Catalá Romea, don Teodor Bonaplata.

Per avuy també, en lo mateix teatro, s' anuncia lo de la primera actriu catalana donya Carlota de Mena, ab duas obras castellanas.

—La Societat de Manyans Mecánichs prepara pera lo próxim día 29 una funció, composta del monólech «Any nou, vida nova», de Domingo Bartrina, y una célebre gatada.

—Comuniquém als qu' interessi la representació del monólech «Un rey de pega», que trovarán exemplars de la música en los arxius ó que també podrán adquirirla dirijintse á aquesta Administració.

—Demá dissapte al vespre, en lo Teatro Lírich, se donará una funció extraordinaria, organizada per la Societat Amichs de L' Aurora, al objecte dereunir fondos pera la projectada excursió artística. En aquesta funció hi pendrá part la eminent actriu María A. Tubau, recitant un monólech; se representarà la pessa «La Cartilaginotalgia» y se interpretarán escullidas composicions á coro y banda.

—Diumenge á la tarde tingué lloch la poética festa Certamen y repart de premis dels noys de la escola de la important Associació Foment Regional de Sant Martí de Provensals. Ab un bonich discurs, lo Sr. D. Miquel Martorell, president del jurat, obrí la festa; acte seguit

CATALUNYA

Ruinas del Convent de Blanes

lo secretari, Sr. Sadurní Carbonell, descobrí los plechs dels noms dels autors.

Guanyá la Flor Natural lo Sr. D. Joseph Padern, ab la composició poética «La Campana del Obrero», y nombrá reina á la Srta. donya Adriana Danyans.

Obtingueren 'ls demés premis los Srs. Climent Vives y Jaume Lluís. Acte seguit se verificá lo repart de premis dels noys. Tothom sorti molt complascut de tan agradable cerimonia.

—En lo Centre Casanovas, demá al vespre, en la funció que 's donará á benefici de D. Joseph Clapera, se representarán «La Marmota» y la pessa «La vida al encant.»

—Pera demá passat diumenge, en lo Centre Condal instalat en lo teatro Olimpo, s' anuncia una representació del celebrat drama «Lo ferrer de tall.»

—Lo celebrat artista Frégoli, trovantse á Tarragona de pás para Valencia, ha donat algunas representacions en l' Ateneo d' aquella població, representacions que han sigut premiadas ab entussiasmas ovacions, maravel·lats per alguns treballs que ha donat á coneixer lo genial artista.

—La companyia Valero que actua en lo teatro Zorri-lla de Badalona, te aceptada pera estrenar, la comedia en un acte «La Mantellina,» original dels Srs. Pont Espasa y Ribas Puigvert.

—Diumenge passat en la Societat Coral L' Armonia, se representá ab molt ajust lo drama «El zapatero y el rey,» ab molts aplausos.

—Próximament se posará á la venda l' exemplar im-
prés del drama «La Espiga Roja,» original de D. Simon Alsina y Clós, quin estreno deu verificarse demá á las quatre de la tarde, en la Societat La Nueva Lira.

—La salut del eminent autor Frederich Soler, al en-
trar aquest número en máquina, continuava dintre el mateix estat de gravetat que durant la setmana passada.

—Lo Circul Tradicionalista de Gracia ha contractat
pera un curt número de funcions, una companyia de
pantomima baix la direcció del pierrot Joseph Casellas.

CUL DE SACH

Cenegut es de tots los que tingueren ocasió d' admi-
rar alguna vegada al genial pianista Rubistein, l' agili-
tat ab que interpretava las més complicadas partituras

En una d' aquestas ocasions en que 's trobava cele-
brant una vetllada en lo palau d' una opulenta dama,
aquesta, dirigitjntse al professor de la casa, exclamá:

—Pero, no veul... no veu quinas mans!

—Senyora,—interposá l' aludit,—aixó no son mans...
son resmas.

«L' HOME VICIÓS»

Ultim reduli del auca

LOS OBRERS CATALANS

Ja 'n podén voltar de serras
y de valls y comallars,
y arenals y puigs y singles,
pobles, vilas y ciutats;

ja podén seguir montanyas,
passar rius y passar mars
y voltar tota la terra
pels indrets d' aci d' allá.

Obrers franchs y de coratge,
de cor noble y noble sanch,
que no vullgan la fortuna
mes que ab l' honra del treball,
en lloch mes sino en ma terra
l' abundó n' hau de trovar;
los obrers de Catalunya
son los héroes de la pau.

Qui no es fill de las pedreras,
ha nascut de la fornal;
qui no alena 'l baf dels bronzes
lo dels roures ha alenat.

Com los bronzes y los roures
son forsuts y ben sapats,
puig sos muscles desenrotlla
la fadiga del treball.

No veureu may á las feynas
cap vagant ni guionás;
d' altra terra es la peresa
y ells no volen res forá.

Al casal que 'ls vegè naixer,
es 'hont volen morir braus:
los obrers de Catalunya
son los héroes de la pau.

Si volén gent migrolada,
en ma terra no hi vingáu;
que en ma terra no hi ha febles,
y per so no hi ha cobarts.

Quan la patria los demana,
¡nom de Deu y quin afany!
las campanas de las fargas,
somatents tenen alsats.

Qui no trova armas de guerra,
prou que trova una destrál:
qui no te un bon mall á casa,
ja 'n te prou ab una fals.

No mancant salut y feyna
ja res manca, Deu me val,
que 'ls obrers de Catalunya
son los héroes de la pau.

Quan ja l' auba anuncia 'l dia,
á tots crida 'l cant del gall
y la veu de la campana

deixondeix y du l' afany.

Per guanyar lo pa de taula
 Deu me val ningú hi fa tart,
 y 'l pervindre de la patria
 pren alé en lo sant treball.

Cada pas que allerats donan
 á la farga boy cantant,
 es un pas que fa la Industria,
 es un pas que fan las Arts.

Ab obrers d' aqueixa mena,
 no temáu pel que vindrà;
son obrers de Catalunya,
son los héroes de la pau.

Ab la brusa y la espardenya,
 sens orgull ni vanitat,
 sols ne gastan la fatxenda
 de que 'n teneu bonas mans.

Sa ambició es no estar en vaga,
 per du 'l trajo del treball;
 puig la enveja malestruga
 no fa estatge en cors tant braus.

Ab tant may manqui la feyna,
 bon humor no ha de mancar;
 y á las festas de la terra
 donan vida ab los seus cants.

Los seus cants son cants de gloria,
 de progrés y llibertat,
que 'ls obrers de Catalunya
son los héroes de la pau.

Horas d' oci no coneixen
 y del vici están llunyats;
 cada jorn quan vé 'l cap-vespre
 las cansons van recordant.

Tots á l' hora las repassan,
 ab plaher y noble afany;
 cansons dolsas de la terra
 que altre obrer los ensenyá.

Noble obrer á qui inspirava
 l' ayre pur de nostre camp;
 gloria avuy de nostra patria,
 qu' es ja patria de immortals.

Mentres cantin al cap-vespre
 las cansons, no morirán;
y 'ls obrers de Catalunya
serán héroes de la Pau.

¡Quin bo fa veure en ma terra
 quan se fa una festa anyal!
 ¡com s' aixampla 'l cor de veure
 la virtut del sant treball!

¡Quin goig veure nobles lemas
 brodats d' or en estandarts,
 y sentir que del cor surten
 aquells cants de llibertat!

Los baylèts damunt l' espallla
 de sos pares encantats,
 las cansons volen apendre
 per saberlas en sé grans.

Quan no ho puguin cantá 'ls pares,
 prou que 'ls fills ho cantarán:
los obrers de Catalunya
son los héroes de la Pau.

¡Avant, donchs, nissaga ardida;
 anch que digan sempre avant!
 si ets la enveja d' altrás terras,
 ab la enveja 't fan mes gran:

Fes que may aqueixa enveja
 fente víctima de engany,
 interrompi la armonia
 de tos lemas y tos cants.

Las promesas forasteras
 potser foran ton dogal;

al treball trovarás l' honra,
 y ets prou rich sent prou honrat;
 Y ets prou gran ab tant que puga
 dir lo mon que t' ha admirat,
que 'ls obrers de Catalunya
son los héroes de la pau.

† J. VERDÚ.

ERIGMAS

XARADA

Prima inversa musical,
mineral es la segona
y càrrer de Barcelona
trovarás en mon total.

J. BERNADÓ.

GEROGLIFICH

Q I + I nota

+ I × T

GOLONDRONS.

Soluciones insertadas en lo número 147

GEROGLÍFICH. — La capa tot hu tapa.

TARGETA. — Carl ta de Mena.

XARADAA. — Ca-bras.

AVIS

Tots los senyors que vulguin encuader-
 nar *La Pescatería*, poden passar á verificar
 lo cambi en nostra Administració, Cabras,
 13, 2.º, baix las condicions de costum. Preu,
 10 céntims.

Correspondencia

M. Esteve, no pot combinarse.—Agustí Framis, aixó es de-
 manar que se li fassi nou, y... no 'ns hi guanyem la vida —
 Antón Subrinýa algún dels cantars —A. M. O., no depèn de
 nosaltres —Japet de l' orga, queda lo tal subjecte classificat
 en l' ordre que li correspón entre la familia d' aus de rapinya
 literaria; gracias del avis.—Joseph Escachs y Vived anirà.—
 Eugeni Vilaret, no es d' interés general.—Joseph Calvet, la
 rima es poch sonora.—P. S., es massa llarch.—Salvador
 Borrut Soler, no va prou be; lo demès anirà sortint — Gene-
 ral Ginesta, anirà —E. D. R., s' ha abusat ja massa del gène-
 ro.—Bernabé Llorens, envihi nou —Roseta Orença d' aquest
 istil no van.—Jaume Gilabert y Pedreny, la una es llarga y
 tenen lo llenguatge poch correcte —J. Barbany, gracias.—
 Francisco Tiana, es molt gastat; en tot cas, sense dedicato-
 ria.—Francesch Comas, un xich dú.—Martí Velabà, se li veu
 l' orella —Mariano Bertrán, no té alicient.
 Lo demès que no 's respón, es que no fá.

Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.